

JONGENS

HET ZIJN NET
HUISDIEREN

DIANE
MESSIDORO

GOTTMER
Haarlem

© 2012 Diane Messidoro

De oorspronkelijke titel: *How to Keep a Boy as a Pet*

Oorspronkelijke uitgever: Electric Monkey,
een imprint van Egmond UK Limited, Londen

Voor het Nederlandse taalgebied:

© 2013 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,

Postbus 317, 2000 AH Haarlem

(e-mail: post@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de

Gottmer Uitgevers Groep BV

Vertaling: Jeanne Dauvillier

Omslagillustratie: Femke de Roos

Omslagontwerp en vormgeving: Suzanne Nuis, Haarlem

Druk en afwerking: Ten Brink BV, Meppel

ISBN 978 90 257 5309 2 (boek)

ISBN 978 90 257 5487 7 (e-book)

NUR 284

www.gottmer.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor twee heel speciale huisdiermannen

Didier Messidoro, mijn rots in de branding
Graham Cox, mijn ster

En natuurlijk voor mijn moeder, Christine Cox
en voor haar rots in de branding, Derek Banks

Ik treur helemaal *niet* onder de wilg

Geplaatst donderdag 22 juli om 16.25

Ik glimlach. Eerlijk waar.

Oké, als je echt goed naar me zou kijken, zou je waarschijnlijk wel een beetje te veel tanden zien. En als je echt heel pietluttig wilt doen, zou je misschien zelfs kunnen zeggen dat ik een aardige imitatie weggeef van de shetlandpony van onze burens als ze zin heeft om haar tanden in je hand te zetten.

Dus nee, mijn glimlach is niet van het relaxte joho-laten-we-een-feestje-bouwen-soort, maar toch, ik glimlach wel.

Ik glimlach omdat mijn oudste beste vriend, Ben, verkering heeft met mijn nieuwste beste vriendin, Tash, en het me geen bal kan schelen.

Ik zit er totaal niet mee.

Feitelijk ben ik onwijs blij voor ze.

Onwijs.

Het is wel zo dat Tash me vorige week nog heeft beloofd om deze zomer samen met mij op jacht te gaan naar leuke nieuwe vriendjes, maar die belofte heb ik nu uit mijn geheugen gewist.

Als ze toevallig achterom zou kijken en me zou zien, zou ze gerustgesteld worden door mijn hé-ga-je-gang-en-geniet-ervan-grijns. Alleen kan ze me niet zien.

Onze tuin loopt namelijk vanaf ons terras omhoog, en ik zit helemaal bovenaan op de heuvel, onder een treurwilg. Omdat dat net een gigantisch grote bladerjurk is, ben ik volkomen onzichtbaar. Maar het is een perfecte uitkijkpost, want als ik hier en daar een beetje handig een blaadje van de boom pluk, kan ik de hele omgeving zien, d.w.z. de weg, de wei van Sharon de Shetland en The Nook (de kleinste cottage ter wereld, waar ik met mijn moeder woon).

Oké, ik kan wel raden wat je nu denkt. Als je echt zo onwijs blij bent dat je vrienden verkering hebben, waarom zit je dan weggedoken onder een boom te tandenknarsen als een gestoorde pony? Goeie vraag. Waarop ik maar liefst vier ontzettend logische antwoorden heb.

1. Omdat mijn voornemen een onweerstaanbare jongensmagneet te worden zo tragisch de grond in is geboord, heb ik besloten in plaats daarvan een waanzinnig coole journalist te worden. Dus ben ik deze blog begonnen om te oefenen met schrijven over onderwerpen die helemaal hot zijn en met heel snel typen.
2. Volgens *Teen Vogue* is een tuin dé plek voor een kantoor. In het gunstigste geval vind je een verlaten woonwagen waar je een antiek bureau en een te gekke leren stoel in zet die je zomaar overhad. Ik heb op dit moment mijn schoot en een wankle ligstoel, maar dat ga ik nog upgraden.
3. Ik ben waanzinnig cool.
4. Ik ben me aan het verstoppen.

Ja, ja, ik weet het, verstoppen klinkt helemaal niet waanzinnig cool. Maar dat is het wel, hoor. Als ik had toegegeven aan mijn lagere tienerinstincten zou ik nu met Tash en Ben in het park rondhangen en net doen of ik lol had, terwijl we alle drie hadden geweten dat zij liever iets anders hadden gedaan in de bosjes. In plaats van met ze af te spreken glipte ik langs ze toen ze (zoals bijna iedereen) buiten het schoolhek stonden te zoenen. En thuis dwong ik mijn duimen het sms'je van Tash te negeren...

Zag je niet bij hek!!!

Over 5 min BJT.

ZIH park?

PS Ben komt mee.

Omdat ik betwijfelde of ik Tash persoonlijk ook kon negeren, pakte ik gelijk mijn laptopsaurus (een prehistorisch geval dat tonnen weegt en om de paar minuten onheilspellend begint te ronken) en ging naar boven, naar mijn kantoor.

Dat was maar goed ook, want toen ze aanbelde, moest ik me aan de leuning van de ligstoel vastgrijpen om te voorkomen dat ik naar beneden snelde en de voordeur opengooide. Ik voelde me vreemd, een beetje leeg en hongerig, hoewel ik vlak daarvoor nog een gigantisch grote krentenbol naar binnen had gewerkt. Dat was het moment waarop ik mezelf dwong te glimlachen. Mam zegt dat je je vanzelf beter voelt als je glimlacht. En dat is waar, min of meer.

Ik denk dat ik nu maar ophou met dat geglimlach, want mijn wangen gaan er pijn van doen.

Zucht. Wat is dat toch met die tortelduiven? Tash en Ben zijn tien minuten geleden vertrokken en zijn nog geen twintig meter opgeschoten. Ze lopen zoooo laaangzaam. Ze lopen niet eens echt. Ben schopt al schuifelend tegen de grond, en Tash maakt heel bevallige minipasjes op haar basketbalschoenen, waardoor ze duizend keer zo erg met haar heupen zwaait als anders.

‘Ai, wat jammer dat ik niet met jullie mee kan, maar ik heb het echt megadruk.’

Ik zei dat hardop. Tricky, ik weet het. Tash en Ben hebben alleen oog voor elkaar, maar ik weet niet hoe het met hun oren zit. Hé,

wacht eens even... Liefde maakt blind, toch? Kan het dan zo zijn dat je gehoor dan ook beter gaat werken, net als bij echte blinden?

Gelukkig is het best lawaaiig in de tuin, dus waarschijnlijk kom ik er wel mee weg. De wilg ruist in de wind en de vogels zijn door het dolle heen omdat Johnny Depp naar Daniel Craig en Jude Law zit te blazen (onze kat en twee cavia's – zielig is ze, hè, mijn moeder, dat ze onze huisdieren heeft vernoemd naar filmsterren op wie ze valt?).

Wacht. Ben is stil blijven staan. Hij heeft zich omgedraaid en kijkt naar ons huis. Tash speurt de weg af. Het lijkt wel alsof ze zenuwachtig is... Zou ik er misschien naast zitten? Ik heb ze pas vorig weekend aan elkaar voorgesteld. Misschien voelen ze zich nog niet op hun gemak bij elkaar. Misschien denken ze erover om nog een keer aan te bellen, of misschien zijn ze wel van plan de tuin in te lopen door het hek aan de zijkant. Tash doet dat weleens, en... O. Mijn. God. Stel dat de wind hun kant op waait? Stel dat ze terugkomen omdat ze hebben gehoord wat ik zei?

Snel. Een smoes... Ja, ik heb het, ik ben een toneelstuk aan het schrijven. Tash weet dat ik journalist wil worden, en toneelstukken schrijven heeft daarmee te maken – een beetje tenminste, er komen in ieder geval ook woorden in voor. Dus ik schrijf een toneelstuk over... een drukbezette werkende moeder. Zoals de mijne, eigenlijk, alleen dan wel veel vlotter. En ik zat het na te spelen onder de treurwilg omdat... het zich in een grot afspeelt. En ik ging zo op in mijn spel dat ik de bel niet heb gehoord en Tash niet 'Ciiir-ce' (zo heet ik, ik weet het, raar, daarover later meer) door de brievenbus heb horen schreeuwen.

Goed, mij best, ik hou er wel mee op. Ik zet mijn laptopsaurus op stand-by, zodat-ie geen vuur kan gaan spuwen, en...

O. Wacht even... Nee, ze komen niet terug.

Ze zijn alleen gestopt om te zoenen.

Ik. Blog. Donderdag. Boven. Mam zit beneden te flirten.

Geplaatst donderdag 22 juli om 21.07

Wie? Wat? Waar? Wanneer? Waarom? Dat zijn de vijf belangrijkste vragen voor een journalist, volgens het boekje dat meneer Dire, de schooldecaan, me vandaag heeft gegeven. Hij was uiterst bemoedigend.

‘O jee, o jee, o jee... dus je wilt journalist worden, eh... Kirsty?’
‘Circe.’

‘O jee, o jee, o jee, Kirsty, je moet je grammatica opvijzelen en wat beleefder zijn als je kans wilt maken bij een sollicitatie. Begin nooit met: “*Sir*, zie...” Wees beleefd en geef gewoon antwoord op mijn vraag. Dus: “Ja, *sir*, dat wil ik.”’

‘Nee, *sir*, dat bedoe...’

‘O, wil je geen journalist worden? Maar in mijn aantekeningen staat toch duidelijk...’

Waar halen ze dat soort lui vandaan? Het kostte me minstens vijf minuten om hem beleefd en grammaticaal correct uit te leggen dat ik níét Kirsty heet en dat ik wél journalist wil worden. Daarna kostte het hém nog eens vier minuten om het juiste boekje tussen zijn spullen te vinden, waardoor er nog maar één minuut overbleef voor dat superbelangrijke gesprek dat je in de vierde klas moet hebben en waar je hele toekomst van afhangt. Eerst streek hij zijn borstelige wenkbrauwen glad (wat weer minstens twintig seconden duurde), zodat hij wat kon zien en de titel van het boekje kon lezen. Toen tuurde hij weer naar mij.

‘Tja, jongedame, je bent je er ongetwijfeld van bewust dat sinds je afgelopen september bij ons bent gekomen, je studieresultaten

niet, eh... opmerkelijk zijn. Er is heel veel concurrentie in de journalistiek, weet je, vooral voor meisjes. Eerlijk gezegd vind ik dat je er verstandiger aan doet je in te schrijven voor een secretaresseopleiding.'

Tsss. Zijn er geen wetten om dit te verbieden? Tash zal dat wel uitzoeken, ze wil mensenrechtenadvocaat worden (dat is zoiets als een gewone advocaat, maar dan met een pruik op). Ik moest mijn hand voor mijn mond slaan om te voorkomen dat ik er een vloek uit zou flappen. Ik durf te wedden dat hij dat niet tegen de jongens heeft gezegd, tegen niet één. Oké, misschien dat hij Tim Lough erop heeft gewezen dat hij beter aannemer kan worden dan astrofysicus, aangezien hij voor al zijn bètavakken onvoldoendes heeft, maar als aannemer kan je tenminste nog eigen baas zijn. Als secretaresse maak je afspraken voor mensen die opwindende dingen doen. Zoals interviews geven aan journalisten.

Ik had zin om die beige wangen van meneer Dire met zijn beige das te slaan. Dat deed ik natuurlijk niet, want daar ben ik veel te cool voor. Ik ging heel waardig staan, trok allebei mijn wenkbrauwen hoog op (met eentje had ik het ook al geprobeerd, maar dat was niet gelukt) en zei: 'Nee, *sir*, hoewel ik dus *maar* een vrouw ben, ga ik geen opleiding voor secretaresse volgen. Mocht het er in de journalistiek te hard aan toegaan voor mij, dan kan ik altijd nog met een voetballer trouwen en internationaal bekend worden doordat ik zulk buitengewoon glanzend haar heb en heel veel verschillende handtassen.'

Ik beet op mijn lip en wachtte op het onvermijdelijke 'Nablijven!' Dat is vaste prik sinds ik op Hell House zit, en dat heb ik te danken aan mijn 'brutaliteit' (de vragen die ik stel) en mijn 'slechte manieren' (zo'n beetje alles wat ik zeg en doe).

Maar het kwam niet. In plaats daarvan deed meneer Dire een

voortreffelijke imitatie van een geschokte kabeljauw en sputterde: ‘Scheer... weg, Kirst, plop-plop-plop-plop-plop...’ Wat een opluchting was, maar ik denk dat je het met me eens bent dat het niet beleefd was, en ook niet grammaticaal correct.

Dus hij was hopeloos, maar het boekje is geweldig. Het heet *Focus for Success: Journalism*, en als meneer Dire de moeite had genomen het te lezen, was hij er tot zijn verbijstering achter gekomen dat het vol stond met adviezen die waren gegeven door een vrouw: Jess Bradley. Ken je haar? Dat is een supercoole journalist uit New York die zich nooit, maar dan ook nooit, door iemand laat afschepen. Feitelijk is ze zó cool dat ik durf te wedden dat niemand er ook maar over *peinst* haar af te schepen, en naar dat niveau wil ik nou toe.

Jess draagt heel aparte vintage kleren die eigenlijk totaal niet bij elkaar passen maar dat toch doen, meestal met een grote bloeiende bloem op een plaats geprikt waar je het niet verwacht. En ze heeft altijd vampachtige roodoranje lippen, zelfs als het regent. Ze heeft een column in een tijdschrift dat *Hot Topicals* heet. Daar schrijft ze over serieuze vrouwenonderwerpen, maar op zo’n manier dat je erom moet lachen en over dingen gaat nadenken, in plaats van dat je verveeld je neus optrekt. En ze komt veel in praatprogramma’s en krijgt het dan meestal voor elkaar dat mannen tegelijkertijd een beetje zorgelijk en smoorverliefd gaan kijken.

Ze schrijft: *Je lezer moet altijd de belangrijkste feiten kennen.* Dus die ga ik je voortaan altijd proberen te geven, lezer, als je er tenminste bent, wat waarschijnlijk niet zo is, omdat de kans dat je deze blog tussen de triljoen andere op het net vindt één op de, nou ja, triljoen is.

De feiten van dit moment zijn dat ik hier in m’n eentje in mijn kamer zit, tenzij ik jou meetel, of dat snurkende zwarte tapijtje op

de grond dat ook wel bekendstaat onder de naam Johnny Depp, of de meer dan levensgrote poster van R-Patz op het plafond (als je het nog niet wist: – wat me onmogelijk lijkt – R-Patz, oftewel Robert Pattinson, speelt een waanzinnig knappe vampier in *Twilight*). Mijn moeder zit beneden te giechelen met Ralph, een van haar ‘gewoon vrienden’-vrienden.

Wacht, het gegiechel heeft zich verplaatst naar de voortuin. Dan gaat Ralph waarschijnlijk weg. Mooi. Dan kan ik nu beneden tv-kijken zonder vroegtijdig, door verstikking door bedwelmende aftershavedampen, in een tienergraf te belanden.

Welterusten, denkbeeldige lezer.

Smoor of niet smoor

Geplaatst vrijdag 23 juli om 06.19

Goedemorgen, denkbeeldige lezer.

Voor dag en dauw op terwijl het niet hoeft. Welkom op het platteland. Eigenlijk hoort dat slaperig te zijn, maar op de een of andere manier houdt het iedereen wakker. Het is iedere ochtend hetzelfde liedje. Eerst beginnen duizenden vogels uit volle borst te kwetteren en vervolgens gaat Clarence de wekkerhaan af, kukelekukelend alsof hij alle hennen op de hele wereld moet wekken.

Vanochtend deed Johnny Depp ook mee, die deponeerde trots mauwend een slak op mijn kussen en onderbrak daarmee een verrukkelijke droom waarin R-Patz en lang gras voorkwamen. Toen begon mijn mobiel te piepen omdat Tash sms'te. Ze woont op een boerderij bijna een kilometer verderop (Clarence is de schuld van haar vader) en moet eieren rapen en schapen scheren en dus vroeg opstaan. Haar bericht luidde:

OMG ben smoor op Ben! XOX

PS Bij je langs geweest, was je?

PPS Heeft Jake nog gebeld over HW?

Vreemd. Door het bericht voelde ik me tegelijkertijd blij, verdrietig, schuldig en onschuldig en een heel klein beetje kwaad. Misschien omdat Tash het had over Jake, mijn laatste echte vlam (die een fractie van een seconde ook echt mijn vriend leek te willen worden). Ik weet wel dat ze het voor mij doet, dat het zo lijkt alsof ik nog een kans bij hem maak, maar het is twee weken, drie dagen, zestien uur en... achtendertig minuten geleden dat Jake naar me knipoogde tijdens de literatuurles Engels en (met zijn hand op mijn elleboog en zijn mond echt heel dicht bij mijn oor) fluisterde: 'Hé, wat je zei over Shakespeares ego was echt heel slim. Wil je een keer 's avonds samen huiswerk maken? Om te proberen zo veel mogelijk te weten te komen over rijm en ritme?'

Precies zo zei hij het, ik heb het namelijk achter in mijn schrift geschreven om er uitgebreid over te kunnen dagdromen. En het huiswerk waar hij het over had was niet een of ander saai essay, het ging over het analyseren van een heus liefdesgedicht (met een regel over blanke borsten).

Toen hij het woord 'ritme' zo gevoelvol in mijn oor fluisterde, begon mijn oor te suizen, en dat had weer tot gevolg dat mijn keel dichtkneep en ik geen woord meer kon uitbrengen. Wel lukte het me te knikken en te hmm'en en best vriendelijk te glimlachen, denk ik. Jake glimlachte ook.

Maar daarna is hij uit geweest met Joanna Hawtree en Mita Vinod (allebei zitten ze in de vijfde en allebei zijn ze heel knap), heeft hij staan flikflooien met Charlotte Floyd (toegegeven, iedereen heeft staan flikflooien met Charlotte Floyd) en iets wat

ik maar beter niet kan zeggen gedaan met de hippiedochter van de drogist, die de dominee de stuipen op het lijf heeft gejaagd omdat ze een tattoo van een Griekse god met een enorm stuk gereedschap op haar schouder heeft.

Dus je kunt gerust stellen dat Jake nou niet bepaald moederziel alleen naar me heeft zitten smachten. En nu – het lijkt wel een treurige wending in een drakerige soap – gaat hij ineens met onze klassenvertegenwoordigster, de o zo lieflijke en charmante Portia Thornington. Als zij zelfs maar zou *vermoeden* dat ik hem leuk vind, zou ze de rest van haar leven (of langer) niet meer bijkomen van het lachen.

Dus nu ben ik duidelijk over Jake heen aan het komen, wat betekent dat ik per ongeluk op dezelfde plekken kom als hij om serieuze gebreken bij hem vast te stellen. Ik ben een lijstje begonnen:

Jakes grootste (zichtbare) fouten

- * *Haar niet donker genoeg en iets te golvend van achteren.*
- * *Ogen verkeerd soort blauw.*
- * *Schouders veel te breed in vergelijking met zijn heupen.*
- * *Heel slecht in bowlen (zijn zijn armen misschien te lang?).*
- * *Speelt geen gitaar.*
- * *Fietst zonder handen, wat een beetje suf is (hoewel dat denk ik iets met zijn te lange armen te maken kan hebben).*

Zoals je ziet is Jake eigenlijk zwaar onaantrekkelijk. Het enige wat me nu nog te doen staat, is zorgen dat mijn hart mijn keel niet meer dichtknijpt als ik hem zie, en dan ben ik weer mijn gewone vrolijke zelf.

Sorry, ik ben van het onderwerp afgedwaald. Wat was het

onderwerp ook alweer? O ja, het sms'je van Tash. Dus ik las het, had het gevoel alsof al die emoties in mijn hoofd tegen elkaar aan knalden en kneep mijn ogen snel dicht omdat ik weer verder wilde gaan met mijn droom. Maar R-Patz bleef maar veranderen in Jake, en daarom gaf ik het op en begon op een intelligente, journalistieke manier na te denken over vampierachtige lippen, of ze koud aanvoelden, enzovoort. Daardoor dacht ik aan Ben en Tash, aan het feit dat die aan één stuk door stonden te zoenen, en dat het zo raar is als twee mensen met wie je je closer voelt dan met wie dan ook closer met elkaar worden dan jij ooit met ze wordt.

Hoewel ik Tash pas leerde kennen in de tweede week dat ik op Hell House zat, heb ik het gevoel dat ik haar al eeuwen ken. We zitten in verschillende klassen, maar we werden vriendinnen toen ik tegen haar opbotste met hockey, een eigen doelpunt scoorde en hysterisch werd.

Ben ken ik al wel eeuwen, sinds ik vijf was en hij zeven. Zijn familie woonde in de flat boven de onze in Londen, en onze ouders pasten op elkaars kinderen toen we klein waren.

Omgaan met Ben is supermakkelijk, omdat hij de belangrijkste dingen van me weet, zoals dat ik van spooky rock hou en dat ik moet niezen van poedersuiker. We zagen elkaar altijd, we luisterden naar muziek, fietsten in het park of hingen gewoon ergens rond. En ook al had Ben het druk met sporten of daten of iets anders, dan nog kwamen we elkaar tegen in de voortuin of bij de winkel op de hoek iets verderop.

Maar goed, vanaf het moment dat we verhuisden miste ik hem waanzinnig. En daarom sprong ik een gat in de lucht toen hij belde om te zeggen dat hij naar Dullford, hier vlakbij, verhuisde omdat zijn ouders helemaal op de biologische toer waren gegaan en een